

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 2Co/85/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1119200283
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 03. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Nadežda Wallnerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2024:1119200283.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Nadeždy Wallnerovej a členov senátu: JUDr. Michaely Královej a JUDr. Ivany Jahnovej v právnej veci žalobkyne: P. P. B., nar. XX. F. XXXX, bytom: Š. X, X., právne zastúpená: JUDr. Juraj Lukáč, advokát, so sídlom: Námestie sv. Egídia 11/6, Poprad, proti žalovanému: Slovenská republika, v mene ktorého koná: Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom: Račianska 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20.000,- eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 15.05.2023, č.k. 8C/1/2019-240, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd rozsudok Okresného súdu Bratislava I, zo dňa 15.05.2023, č.k. 8C/1/2019-240 v odvolaní napadnutom výroku II., p o t v r d z u j e.

II. Žalovaný nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Bratislava I rozsudkom zo dňa 15.05.2023, č.k. 8C/1/2019-240, rozhodol, výrokom I., že konanie sa v časti žalovaného úroku z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 20.000,- eur od 19. marca 2018 do 24. septembra 2018 zastavuje. Vo výroku II. rozsudku súd prvej inštancie rozhodol, že žaloba o zaplatenie sumy 20.000,- eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 20.000,- eur od 25. septembra 2018 do zaplatenia sa zamietá. Vo výroku III. rozhodol, že žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.

2. V rámci odôvodnenia rozsudku, súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenu Okresnému súdu Bratislava I (ďalej len „súd“) dňa 07. januára 2019 sa žalobkyňa domáhala proti Slovenskej republike (ďalej len „štát“ alebo „žalovaný“), za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „MS SR“) zaplatenia sumy 20.000,- eur s úrokom z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 20.000,- eur od 19. marca 2018 do zaplatenia a náhrady trov konania. Tvrdila, že je sudkyňou od roku 1990 a minister spravodlivosti Slovenskej republiky (ďalej len „minister“) podal proti nej návrh na začatie disciplinárneho konania a návrh na pozastavenie výkonu funkcie zo dňa 18. decembra 2012, č.k. 24005/2012-151 (ďalej len „návrh ministra“), pretože štyrmi skutkami porušila povinnosti uložené jej v § 30 zákona č. 385/2000 Z.z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31. decembra 2012 (ďalej len „zákon č. 385/2000 Z.z.“), čím sa dopustila závažného disciplinárneho previnenia nezlučiteľného s funkciou sudcu. V časti návrhu na pozastavenie výkonu funkcie výkon funkcie žalobkyne pozastavený nebol a vo veci samej bola žalobkyňa spod disciplinárneho obvinenia právoplatne oslobodená. Žalobkyňa návrh ministra považuje za nezákonné rozhodnutie. Skutky, ktoré jej boli návrhom ministra kladené za vinu nespáchala, disciplinárne konanie voči nej nemalo byť začaté a utrpela ujmu, ktorej náhrady sa domáha. Oslobodením žalobkyne vyšla najavo nezákonnosť

návrhu na začatie disciplinárneho konania. Hoci zákon č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z.z.“) výslovne neupravuje nárok na náhradu škody v prípade oslobodenia obvinenej spod podaného disciplinárneho návrhu, tento nárok možno analogicky posudzovať ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Podstata nároku sa neviaže na správnosť postupu orgánu, ktorý návrh podal (minister), ale na samotný výsledok. Žalobkyni bola v disciplinárnom konaní priznaná náhrada trov konania; tú si v tomto konaní neuplatňuje. Uplatňuje si náhradu za nemajetkovú ujmu, pretože išlo o vysoko intenzívny zásah do profesionálnej a osobnej integrity žalobkyne s poukazom na dĺžku právnej neistoty v statusovej otázke. Zanikla jej funkcia predsedníčky disciplinárneho senátu, hoci návrh ministra bol nedôvodný, pričom uvedená informácia je na webe žalovaného. Pred podaním návrhu ministra jej bolo ponúknuté dočasné pridelenie na Najvyššom súde SR, čo pre začaté disciplinárne stíhanie nebolo aktuálne. Bola tiež vystavená neprímeranej kritike a spochybňovaniu jej objektívneho a nestranného prístupu v konaní. Naproti tomu, o jej oslobodení žalovaný verejnosť neinformoval. V odpovedi podávateľa podnetu žalovaný vytvoril dojem dôvodnosti podnetu. Návrh bol pritom podaný po uplynutí prekluzívnej lehoty, hrozil jej najprísnejší trest a podnet strany na podanie návrhu minister nekriticky prevzal od podávateľa podnetu. Samotné konštatovanie porušenia práva preto nie je dostatočným zadosťučinením s ohľadom na vzniknutú ujmu. Za primeranú považuje jej náhradu v sume 20.000 eur a tento nárok predbežne prerokovala. Žalovaný dobrovoľne neplnil.

3. Súd prvej inštancie v rámci odôvodnenia uviedol aj, že žalovaný so žalobou nesúhlasil, žiadal ju zamietnuť. Tvrdil, že kľúčové je posúdiť, či návrh ministra na začatie disciplinárneho konania možno vôbec považovať za rozhodnutie, ktoré by mohlo mať znaky nezákonného rozhodnutia podľa zákona č. 514/2003 Z.z. z § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. vyplýva, že na to, aby mohol byť uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je potrebné, aby rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť a následne bolo zrušené/zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Predpokladá sa teda nezákonnosť rozhodnutia, právoplatnosť rozhodnutia, a vyčerpanie všetkých opravných prostriedkov. Návrh ministra nemá ani jednu z týchto vlastností. Tiež poukázal na to, že rozhodnutie treba definovať ako individuálny právny akt, ktorý autoritatívnym spôsobom deklaruje alebo konštituuje právo alebo ukladá povinnosť, čo nie je prípad návrhu ministra, ktorým len využil zákonné oprávnenie. Rozdiel oproti trestnému konaniu, na ktoré v rámci analógie žalobkyňa poukazovala je, že v trestnom konaní sa toto vedie na základe uznesenia o vznesení obvinenia, čiže rozhodnutia spĺňajúceho parametre rozhodnutia v materiálnom aj formálnom zmysle. Návrh ministra ale nie je rozhodnutím vydaným v rámci oprávnenia vydávať rozhodnutia, tým je v disciplinárnom konaní len súd. Nie je teda daný zákonný základ pre vznik zodpovednosti žalovaného za škodu. Žalobkyňou požadovanú náhradu nemajetkovej ujmy považuje za neprímeranú, pričom ju zaťažuje dôkazné bremeno, že k vzniku nemajetkovej ujmy došlo. Nepreukázala vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Taktiež nárok žalobkyne na priznanie príslušenstva je nedôvodný, pretože žalovaný nárok vzniká až rozhodnutím súdu a pred jeho vydaním žalovaný nemôže byť v omeškani.

4. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v replike žalobkyňa tvrdila, že je potrebné vystríhať sa prepätému formalizmu a treba uplatniť výklad systematický a hlavne teleologický výklad. Právoplatnosťou rozhodnutia o oslobodení žalobkyne spod návrhu ministra došlo k zániku účinkov podaného návrhu ministra. Ústavnoprávny základ nároku žalobkyňa vidí v čl. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky č. 460/1992 Zb. v znení neskorších predpisov (ďalej len „Ústava“). Zmyslom je, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym alebo nezákonným zásahom štátu bola odčinená. Pritom disciplinárne konanie proti obvinenej nemalo byť vôbec začaté. Meradlo opodstatnenosti zákonnosti vedenia disciplinárneho konania treba posudzovať z hľadiska samotného výsledku disciplinárneho stíhania. Čo sa týka nároku titulom náhrady nemajetkovej ujmy, žalobkyňa už v návrhu poukazovala na okolnosti, za ktorých došlo k zásahu do osobnostnej sféry žalobkyne; minister pritom nežiadal žalobkyňu napomenúť alebo znížiť funkčný plat, ale žiadal ju zbaviť funkcie. Žalobkyni vznikla nemajetková ujma, pričom je daná aj príčinná súvislosť. V podaní žalobkyňa vzala žalobu späť v časti úroku z omeškania 5,05 % ročne za obdobie od 19. marca 2018 do 24. septembra 2018 (presná špecifikácia dátumu konca uvedeného obdobia vyplýva z oznámenia žalobkyne na pojednávaní 28. novembra 2022, kedy uvedený dátum opravila). V duplike žalovaný poukázal na to, že a priori návrh na začatie disciplinárneho konania nie je rozhodnutím a nenapĺňa pojmové znaky nezákonného rozhodnutia podľa § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. Neexistuje teda žiadne rozhodnutie (nejde o rozhodnutie), ale navyše takýto návrh na začatie disciplinárneho konania nebol žiadnym rozhodnutím zrušený, či zmenený pre nezákonnosť. Nedošlo ani k jeho zrušeniu po jeho

prípadnej právoplatnosti. Žalobkyňa sa nemôže domáhať priznania neprimeraných súm, ktoré by viedli k obohacovaniu sa. Opäť poukázal na absenciu omeškania vo vzťahu k príslušenstvu. V dodatočnom podaní poukázala žalobkyňa na to, že výklad čl. 46 ods. 3 Ústavy umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda. Neexistuje ustálená, v právnej teórii či praxi bežne používaná definícia pojmu nezákonné rozhodnutie pre účely zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú takýmto rozhodnutím. Poukázala na to, že zákon č. 385/2000 Z.z. predpokladá v disciplinárnom konaní podporné použitie Trestného poriadku. Administratívne trestanie má trestnoprávny charakter. Poukázala na ustálenú rozhodovaciu činnosť súdov (4 MCdo 15/2009, 5 Cdo 24/2011, 7 Cdo 27/2011). Opäť poukázala na to, že nemožno vychádzať len z jazykového znenia, teda z doslovného gramatického výkladu, ale je nevyhnutné uplatniť výklad systematický a teleologický. Aj verejný politický prejav člena vlády vykonaný v rámci jeho právomoci možno považovať za úradný postup (české rozhodnutie 25 Cdo 1304/2019). Nemožno prisvedčiť názoru žalovaného, že disciplinárny senát nie je orgánom verejnej moci, pretože žalovaný vychádza z nesprávnej analógie skutkového stavu s vecou Ústavného súdu ČSFR so sp.zn. I. ÚS 191/92. Na uvedené podanie žalobkyne reagoval žalovaný a poukázal na rozhodnutie býv. Okresného súdu Bratislava I sp.zn. 12C/72/2017 a odvolacie rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 15Co/61/2019, podľa ktorého disciplinárny súd nie je orgánom verejnej moci. V prípade vypracovania návrhu ministra išlo o zákonný postup a žalobkyňa neidentifikovala, s ktorým ustanovením by uvedený postup bol nesúladný.

5. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie všetkými listinami, ktoré navrhla vykonať žalobkyňa, a to: výtlačky článkov na internetových stránkach (č.l. 14-26), návrh ministra z 18. decembra 2012 (č.l. 27-33), list ministra z 19. decembra 2012 (č.l. 34), oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody z 25. septembra 2018 (č.l. 35-36), rozhodnutie Disciplinárneho senátu z 28. decembra 2012, sp.zn. 1 Ds 20/2012 (č.l. 37-41), rozhodnutie Najvyššieho súdu SR - odvolacieho disciplinárneho senátu z 9. januára 2013, sp.zn. 1 Dso 1/2013 (č.l. 42-51), rozhodnutie Disciplinárneho senátu z 23. apríla 2015, sp.zn. 3 Ds 5/2014 (č.l. 52-57), rozhodnutie Disciplinárneho senátu z 12. apríla 2016, sp.zn. 3 Ds 5/2014 (č.l. 58-77), upovedomenie o začatí disciplinárneho konania z 28. decembra 2012 (č.l. 78), vyjadrenie Krajského súdu v Prešove k podnetu na začatie disciplinárneho konania zo 17. decembra 2012 (č.l. 79-80), list ministerstva z 18. decembra 2012 (č.l. 81), a prvá strana rozhodnutia Krajského súdu v Prešove z 09. marca 2015, č.k. SprO/471/2015 (č.l. 82).

6. Súd prvej inštancie uviedol, že žalobkyňa navrhla vykonať v rámci dokazovania aj výsluch žalobkyne, výsluch svedkov P. K. B. (bývalý minister) a P. J. B. (manžel žalobkyne), navrhla vykonať dokazovanie disciplinárnym spisom a spisom Okresného súdu Poprad (pôvodne vedený pod sp.zn. 20C/139/2018), ktorý sa týka disciplinárneho konania. Súd prvej inštancie nevykonal tieto dôkazy navrhnuté žalobkyňou. Disciplinárny spis súd prvej inštancie nepripojil, nakoľko od tohto návrhu na pojednávaní dňa 12. mája 2023 žalobkyňa upustila, netrvala na ňom, nakoľko súdu doručila dokumenty týkajúce sa priebehu disciplinárneho pojednávania a napokon priebeh tohto konania nebol medzi stranami sporný. Súd prvej inštancie nepripojil ani spis Okresného súdu Poprad, pretože by to bolo nehospodárne, keďže išlo o konanie, ktoré viedlo jednu zo strán tohto konania k podaniu podnetu proti žalobkyňi, čo sa opäť týka disciplinárneho konania, ktorého priebeh nebol sporný. Nebolo sporné ani to, kto dával podnet a samotný priebeh konania nemal pre túto vec relevanciu. Výsluch svedka P. B. a žalobkyne súd prvej inštancie nevykonal pre nehospodárnosť. Tieto návrhy totiž smerovali k preukázaniu rozsahu tvrdenej nemajetkovej ujmy, čo by s ohľadom na prijaté závery bolo nadbytočné. Výsluch P. B. bol tiež nadbytočný, pretože listinné dôkazy týkajúce sa disciplinárneho konania a jeho začatia boli pre zistenie skutkového stavu veci postačujúce.

7. Z vykonaného dokazovania ustálil súd prvej inštancie nasledovný skutkový stav. Z listu ministra z 19. decembra 2012, č.k. 27958/2012-151, je preukázané, že Slovenský pozemkový fond (ďalej len „SPF“) podal na žalobkyňu podnet a v tomto liste minister SPF oznámil, že podal návrh na začatie disciplinárneho konania. Z vyjadrenia Krajského súdu v Prešove zo 17. decembra 2012, č.k. 1SprO/1492/2012, je preukázané, že Krajský súd v Prešove sa vyjadril k podnetu na začatie disciplinárneho konania. Z listu ministerstva z 18. decembra 2012, č.k. 24005/2012-151 je preukázané, že ministerstvo požiadalo Krajský súd v Prešove o doručenie návrhu žalobkyňi. Z návrhu na začatie disciplinárneho konania č. 24005/2012-151 z 18. decembra 2012 je preukázané, že minister (v tom čase P. K. B.) dňa 18. decembra 2012 podľa § 120 ods. 2 písm. a) zákona č. 385/2000 Z.z. podal návrh na začatie disciplinárneho konania proti žalobkyňi, pretože ako predsedníčka senátu Krajského súdu v P., konajúca v pridelených veciach žalobcu ERMANNIO TRADE and INVEST LIMITED, CASSANDRA

CENTRE, Theklas Lyssioti Street 29, Limassol 3030, Cyprus, proti žalovanému S. vedených na Krajskom súde v Prešove pod sp.zn. 17Co/99/2010 a sp. zn. 17Co/100/2010, o zaplatenie sumy 52.756.849,73 eur s prísl. a zaplatenie súdneho poplatku za odvolanie v bode I. odo dňa 7. januára 2011 až do dňa podania tohto návrhu konala s P. T. O. - J., advokátkou so sídlom v Košiciach a s P.. D. O. Š., advokátkou so sídlom v Košiciach ako splnomocnenými právnymi zástupcami žalobcu ERMANNO TRADE and INVEST LIMITED tak, že im zasielala písomnosti, žiadala od nich vyjadrenia, umožnila im nahliadať do súdnych spisov napriek tomu, že v žiadnom zo súdnych spisov nebolo založené plnomocenstvo na zastupovanie v konaní v uvedenom časovom období udelené žalobcom pre advokátky na jeho zastupovanie; v bode II odo dňa 14. novembra 2011 až do dňa podania tohto návrhu nekonala, keď neupovedomila Slovenský pozemkový fond ako žalovaného o tom, akým spôsobom bola jeho námietka zaujatosti zo dňa 21. septembra 2011 vybavená a nedoručila mu podanie Najvyššieho súdu SR zo dňa 31. októbra 2011, ktorým tento oznámil Krajskému súdu v Prešove, že mu vec nemala byť predložená; v bode III nezaložila podanie vypracované dňa 18. septembra 2012 pre právneho zástupcu Slovenského pozemkového fondu ako žalovaného do príslušného súdneho spisu; v bode IV v období od 03. augusta 2010 do podania tohto návrhu nekonala a nedala pokyn na zaslanie rovnopisov písomných podaní doručených Krajskému súdu v Prešove žalobcom ERMANNO TRADE and INVEST LIMITED žalovanému Slovenskému pozemkovému fondu hoci rovnopisy písomných podaní doručených Krajskému súdu v Prešove žalovaným Slovenským pozemkovým fondom boli pokynom predsedníčky senátu zasielané žalobcovi ERMANNO TRADE and INVEST LIMITED, teda v bode I., II., III. a IV. porušila § 30 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z.z., podľa ktorého je sudca povinný zdržať sa pri výkone funkcie sudcu všetkého čo by mohlo narušiť vážnosť a dôstojnosť funkcie sudcu alebo ohroziť dôveru v nezávislé, nestranné a spravodlivé rozhodovanie súdov, § 30 ods. 2 písm. a), d) a e) zákona č. 385/2000 Z.z., podľa ktorého je sudca povinný v záujme záruky nezávislosti a nestrannosti výkonu sudcovskej funkcie presadzovať a obhajovať nezávislosť súdnictva a jeho dobrú povesť, vystupovať nezaujato a dbať svojim správaním na to, aby jeho nestrannosť nebola dôvodne spochybňovaná a ustanovenie § 30 ods. 4 zákona č. 385/2000 Z.z., podľa ktorého je sudca povinný vykonávať svoje povinnosti svedomito v pridelených veciach konať plynulo bez zbytočných prietahov, čím sa dopustila závažného disciplinárneho previnenia nezlučiteľného s funkciou sudcu podľa § 116 ods. 3 písm. d) v spojení s § 116 ods. 2 písm. a) zákona č. 385/2000 Z.z. Preto navrhol, aby disciplinárny súd po vykonanom dokazovaní vyniesol rozhodnutie, ktorým uzná žalobkyňu vinnou zo spáchania uvedeného závažného disciplinárneho previnenia a uloží jej odvolanie z funkcie sudcu. Súčasne navrhol do skončenia disciplinárneho konania pozastaviť žalobkyňu výkon funkcie sudcu. Z listu Disciplinárneho senátu z 28. decembra 2012, sp.zn. 1 Ds 20/2012, je preukázané, že žalobkyňa bola upovedomená o návrhu ministra. Z rozhodnutia disciplinárneho senátu sp.zn. 1 Ds 20/2012 zo dňa 28. decembra 2012 je preukázané, že disciplinárny senát týmto rozhodnutím nepozastavil žalobkyňu výkon funkcie sudcu. Z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR - odvolacieho disciplinárneho senátu z 09. januára 2013, sp.zn. 1 Dso 1/2013 je preukázané, že odvolanie ministra podané proti rozhodnutiu disciplinárneho senátu sp.zn. 1 Ds 20/2012 zo dňa 28. decembra 2012 bolo zamietnuté, pretože nie je dôvodné. Z rozhodnutia Disciplinárneho senátu z 23. apríla 2015, sp.zn. 3 Ds 5/2014 je preukázané, že disciplinárne konanie voči žalobkyňi bolo zastavené. Vzhľadom na to, že žalobkyňa trvala na prejednaní veci, disciplinárny senát konal ďalej vo veci samej. Z rozhodnutia Disciplinárneho senátu z 12. apríla 2016, sp.zn. 3 Ds 5/2014, právoplatného dňa 04. júna 2016, je preukázané, že žalobkyňa bola oslobodená spod návrhu ministra, pretože sa disciplinárneho previnenia nedopustila. Z výťahov internetových stránok sme.sk, atlas.sk, domov.sme.sk, pravda.sk, webnoviny.sk je preukázané, že internetové médiá o disciplinárnom stíhaní žalobkyne a o disciplinárnom konaní informovali na svojich spravodajských portáloch SME.sk Prešovský korzár dňa 04. mája 2015, aktualne.atlas.cz dňa 17. januára 2017, domov.sme.sk dňa 17. januára 2017, spravy.pravda.sk dňa 15. apríla 2015, webnoviny.sk dňa 3. júna 2013. Z listu ministerstva z 25. septembra 2018, č.k. 38695/2018/141 je preukázané, že žalobkyňa požiadala Ministerstvo spravodlivosti SR o predbežné prerokovanie nároku náhradu škody dňa 19. marca 2018. Uplatnila si nárok na nemajetkovú ujmu vo výške 20.000,- eur. Ministerstvo žalobkyňi v uvedenom liste oznámilo, že jej žiadosti nevyhovelo, pretože neboli preukázané zákonné predpoklady vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodu, že nebolo preukázané kumulatívne splnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

8. Súd prvej inštancie rozhodol o čiastočnom späťvzati žaloby. Žalobkyňa sa pôvodne domáhala aj úroku z omeškania zo žalovanej sumy za obdobie od 19. marca 2018 do zaplatenia, no neskôr sa tohto príslušenstva domáhala len za obdobie od 25. septembra 2018 a vo zvyšku vzala žalobu späť. Žalovaný so zastavením konania nevyjadril nesúhlas. Súd prvej inštancie preto vo výroku I. konanie zastavil v

časti žaloby o zaplatenie úroku z omeškania 5,05 % ročne zo sumy 20.000,- eur od 19. marca 2018 do 24. septembra 2018 a to podľa § 145 ods. 2 CSP.

9. Vychádzajúc z vyššie uvedených skutkových zistení a z aplikácie ust. Čl. 46, 51 ods. 1 Ústavy SR, ust. § 1 písm. a), § 3 ods. 1 písm. a) až d), § 5 ods. 1, § 6, § 15 ods. 1, § 17 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba je nedôvodná v celom rozsahu. Súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. je podmienkou vzniku nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v súvislosti s nezákonným rozhodnutím, po prvé: existencia nezákonného rozhodnutia, po druhé: existencia nemajetkovej ujmy, a po tretie: medzi uvedenými prvými predpokladmi musí byť príčinná súvislosť; musí byť tiež zrejmé, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením, resp. nemajetkovú ujmu nie je možné uspokojiť inak. Súd prvej inštancie skúmal, či žalobkyňa preukázala splnenie uvedených podmienok. Uviedol, že základné právo na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy je zaručené čl. 46 ods. 3 Ústavy. Ustanovenie čl. 46 ods. 4 Ústavy predpokladá, že podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanoví zákon, čo sa vzťahuje aj na podmienky uplatnenia základného práva podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy. Ústavný súd ustáleno judikuje, že Ústava chráni nie teoretické a iluzórne práva, ale práva konkrétne a účinné, teda práva, ktorých sa dá reálne domáhať, a nie práva, ktoré majú v praxi iba iluzórnu povahu a iluzórne účinky (napr. napr. rozhodnutie I. ÚS 5/02, tiež napr. nález z 05.09.2018, sp.zn. I. ÚS 256/2018). Súd prvej inštancie preto súhlasí s argumentmi žalobkyne v tom, že výklad základných práv, vrátane základného práva podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy, musí mať konkrétny obsah, aby mu mohlo byť účinené zadosť. Opačný prístup by nerespektoval princíp minimalizácie zásahov do základných práv v podobe ich prípadného obmedzenia a princíp maximalizácie zachovania obsahovej podstaty základného práva (napr. nález Ústavného súdu ČR sp.zn. III. ÚS 165/02 z 19.12.2002, obdobne nález sp.zn. II. ÚS 136/02 zo 17.07.2002, resp. nález sp.zn. II. ÚS 42/01 zo 17.07.2002). Preto podmienky vzniku zodpovednosti štátu upravené v zákone č. 514/2003 Z.z. treba vykladať tak, aby boli konformné s požiadavkami, ktoré na aplikáciu práva kladie Ústava a to tak, aby právo žalobkyne podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy malo konkrétny obsah. Na druhej strane však uviedol, že nemožno opomenúť, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha v kontexte čl. 51 ods. 1 Ústavy zákonným obmedzeniam, ktoré upravujú predpoklady na jej uplatnenie (pozri nález ÚS SR sp.zn. II. ÚS 467/08 zo 16.12.2008; tiež napr. Orosz, J., Svák, J., a kol.: Ústava Slovenskej republiky. Komentár. Zväzok I. Bratislava: Wolters Kluwer SK, 2021, s. 623-625). Z hľadiska prvej podmienky (existencia nezákonného rozhodnutia) súd prvej inštancie poukázal na to, že zmyslom a účelom zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je ustanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Vykonaným dokazovaním bolo preukázané, že minister podal proti žalobkyňi ako sudkyňi návrh na začatie disciplinárneho konania podľa § 120 ods. 2 písm. a) zákona č. 385/2000 Z.z., pričom navrhol, aby bolo žalobkyňi uložené disciplinárneho opatrenie odvolanie z funkcie sudcu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že návrh ministra teda bol podaný v zmysle § 120 ods. 2 písm. a) zákona č. 385/2000 Z.z. ako osobou na to oprávnenou a takýto návrh nie je možné považovať za rozhodnutie ako to tvrdila žalobkyňa v podanej žalobe. Ustanovenie § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. špecifikuje podmienky uplatnenia nároku na náhradu škody titulom nezákonného rozhodnutia tak, že musí ísť o právoplatné rozhodnutie, ktoré musí byť následne zrušené príslušným orgánom a predpokladá podanie opravného prostriedku voči takémuto rozhodnutiu a jeho vykonateľnosť. Súd prvej inštancie poukázal na to, že návrh ministra spravodlivosti nemá ani jednu zákonom č. 514/2003 Z.z. vyžadovanú vlastnosť. Ním podaný návrh na začatie disciplinárneho konania je využitím jeho právomocí daných mu zákonom č. 385/2000 Z.z., pričom tento zákon určuje náležitosti tohto návrhu a minister sa na jeho základe stáva účastníkom disciplinárneho konania. Až disciplinárny senát po vykonanom dokazovaní rozhodne, či sa sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia. Preto návrh ministra na začatie disciplinárneho konania nie je rozhodnutím, ktoré by bolo spôsobilé byť titulom uplatnenia nároku na náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Súd prvej inštancie uviedol aj, že nie je na mieste ani posudzovanie návrhu na začatie disciplinárneho konania podaného ministrom sui generis, pretože tento návrh s poukazom na vyššie uvedené je len prejavom oprávnenia ministra vyplývajúceho mu z § 120 ods. 2 písm. a) zákona č. 385/2000 Z.z. Disciplinárny súd, zriadený podľa zákona a rozhodujúci podľa zákona č. 385/2000 Z.z.

len vo vzťahu k sudcom, nie je orgánom verejnej moci, prostredníctvom ktorého vykonáva štát súdnu moc, nie je orgánom, ktorý rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb a tieto rozhodnutia sú štátnou mocou vynútiteľné, žeby štát do týchto práv a povinností mohol zasahovať. Osoba oprávnená podať návrh na začatie disciplinárneho konania voči konkrétnemu sudcovi podľa zákona č. 385/2000 Z.z. je zároveň aj účastníkom tohto disciplinárneho konania, v ktorom má rovnaké práva a povinnosti ako sudca, voči ktorému návrh smeruje. Jeho práva a povinnosti, rovnako tak práva a povinnosti sudcu, proti ktorému návrh smeruje, vzťah takéhoto navrhovateľa a takéhoto sudcu, majú charakter práva súkromného. Navrhovateľ, v predmetnej právnej veci minister, konal v medziach, ktoré mu Ústava, zákon č. 385/2000 Z.z., dovoľovali, podanie návrhu na začatie disciplinárneho stíhania sudcu je na vôli navrhovateľa, nie je vynútiteľné, oprávnený subjekt, je navrhovateľom podľa zákonného ustanovenia, je účastníkom konania, má rovnaké postavenie ako ten, proti komu návrh smeruje (rozsudok Krajského súdu v Bratislave z 21.04.2021, sp.zn. 15Co/61/2019). Súd prvej inštancie sa ďalej zaoberal aj argumentom žalobkyne, ktorá poukazovala na uplatnenie systematického a teleologického výkladu. Uviedol, že jazykový výklad síce predstavuje len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy; na overenie správnosti či nesprávnosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné spomenuté interpretačné prístupy (II. ÚS 283/2017, III. ÚS 295/2017, IV. ÚS 92/2012, I. ÚS 351/2010, I. ÚS 306/2010). Avšak uplatnenie ostatných výkladových metód, najmä teleologického výkladu prichádza do úvahy len v prípade nejasnosti alebo nezrozumiteľnosti znenia ustanovenia právneho predpisu, čo nie je daný prípad. Ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. výslovne upravuje, ktoré podmienky musia byť splnené pre vznik zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie, pričom niet rozumnej pochybnosti, že ak zákon používa slovo „rozhodnutie“ a zjavne tým nemyslí „návrh“ (v danom prípade návrh na začatie disciplinárneho konania proti sudcovi), pretože ak by zamýšľal, aby uvedené tiež spadalo pod pojem „rozhodnutie“, použil by zákonodarca iné legislatívne vymedzenie. Výklad e ratione legis podľa predstáv žalobkyne pred doslovným gramatickým (jazykovým) výkladom v danom prípade preto nemožno uplatniť, pretože nejde o nejasnosť alebo nezrozumiteľnosť znenia ustanovenia právneho predpisu ani o rozpor tohto znenia so zmyslom a účelom príslušného ustanovenia, o ktorého jednoznačnosti niet pochybnosti (porov. rozhodnutia ÚS SR so sp.zn. III. ÚS 274/2007 z 11. októbra 2007 a sp.zn. III. ÚS 341/2007 z 01. júla 2008). Súd prvej inštancie teda dospel k záveru, že návrh na začatie disciplinárneho konania nemožno charakterizovať ako rozhodnutie a oslobodenie spod disciplinárneho deliktu necharakterizuje návrh ako nezákonné rozhodnutie. Návrh oprávnenej osoby na začatie disciplinárneho konania voči konkrétnemu sudcovi podľa zákona č. 385/2000 Z.z. nemožno dávať na úroveň uznesenia o vznesení obvinenia, o začatí trestného stíhania voči konkrétnej osobe, obžaloby, ktoré má charakter rozhodnutia zrušeného pre nezákonnosť v prípade (v neskoršom období) oslobodenia obvineného, obžalovaného, spod obvinenia z dôvodu, že tam označený skutok nespáchal. Pri realizácii takýchto oprávnení (vydať uznesenie o vznesení obvinenia, uznesenie o začatí trestného stíhania proti konkrétnej osobe, podať obžalobu) štát vykonáva verejnú moc, autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov prostredníctvom orgánov činných v trestnom konaní. Tieto orgány nie sú účastníkmi trestného stíhania, trestného súdneho konania. Takýto vzťah svojím charakterom je verejnoprávny vzťah; nie je to vzťah vyšetrovateľa (prokurátora) a obvineného (obžalovaného) na rovnakom právnom postavení, na rovnocennom postavení, ako navrhovateľ návrhu na začatie disciplinárneho konania sudcu a sudcu, voči ktorému návrh smeruje. Súd prvej inštancie uviedol, že je nedôvodný v danom kontexte odkaz žalobkyne, že administratívne trestanie má podľa štrasburskej judikatúry trestnoprávny charakter. Uvedené totiž neplatí na disciplinárne konania voči sudcom. ESLP vo svojej rozhodovacej činnosti doposiaľ nedospel v žiadnom svojom rozhodnutí k právnomu názoru, že disciplinárne konanie sudcu by bolo možné považovať aj za trestné konanie. Disciplinárne konanie, ktoré vedie k prepusteniu sudcu alebo má iné závažné dôsledky sa považuje za civilné konanie, na ktoré sa vzťahuje civilná vetva čl. 6 Dohovoru. Podľa ESLP nie je disciplinárne obvinenie sudcu považované za trestné obvinenie (napr. rozhodnutia vo veci Kremzow proti Rakúsku zo 07.11.1990, č. 16417/90, a vo veci Demel proti Rakúsku zo 16.04.1998, č. 30993/96; bližšie Čentéš, J., Beleš, A.: Súbeh disciplinárneho konania a trestného konania proti sudcovi. In: Právny obzor, 104, 2021, č. 1., s. 45). Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že nie je splnená základná podmienka pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. podmienka zrušenia alebo zmeny právoplatného rozhodnutia príslušným orgánom pre jeho nezákonnosť a preto žalobu zamietol. Ďalšie podmienky zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, vznik nemajetkovej ujmy a príčinnú súvislosť medzi nemajetkovou ujmovou a nezákonným rozhodnutím súd už z dôvodu hospodárnosti konania skúmať nemusel, pretože všetky tri podmienky musia byť pre úspešné uplatnenie práva splnené súčasne, čo nebol prípad danej veci.

10. O trovách konania rozhodol tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal, a to v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, keď síce bol v konaní žalovaný úspešný avšak žiadne trovy mu nevznikli.

11. Proti výroku II. rozsudku súdu prvej inštancie podala žalobkyňa odvolanie, z dôvodu, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval nesprávne obsadený súd, súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobkyňa má za to, že vo veci rozhodoval nesprávne obsadený súd, z dôvodu, že hoci jej návrh bol pridelený sudkyňi JUDr. Otílii Dolákovej, a následne Mgr. Kataríne Škultétyovej, vo veci rozhodol sudca Mgr. Róbert Bardáč, PhD. Žalobkyňi bol v súvislosti so zmenou zákonného sudcu zaslaný dňa 12.01.2023 email, v ktorom okrem zrušenia pojednávania bolo uvedené, že „Pojednávanie sa ruší z dôvodu odňatia civilnej agendy zákonnej sudkyňi v zmysle Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I. na rok 2023, s účinnosťou od 01.01.2023, v súvislosti s plánovaným prechodom zákonnej sudkyne na novozriadený Mestský súd Bratislava II (rodinnoprávna agenda). Žalobkyňa poukázala na § 3 odsek 4 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov, podľa ktorého možno zmenu v osobe zákonného sudcu vykonať len v súlade so zákonom a s rozvrhom práce. Prvou podmienkou je teda zákonný predpoklad a druhou rozvrh práce. Podľa Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava 1 na rok 2023 bolo pod bodom 35 sudkyňi Mgr. Kataríne Škultétyovej odňaté oddelenie 5C (túto značku dávala pred sp.zn. 8C po zmene sudkyne JUDr. Otílie Dolákovej), pričom žalobkyňa má zato, že k vzniku zákonného dôvodu udávaného pre zmenu osobu tejto sudkyne došlo v zmysle reformy súdnictva danej novelou 150/2022 Z.z. s účinnosťou až od 01.06.2023, kedy došlo k jej prechodu na novozriadený Mestský súd Bratislava II. Vzhľadom ku skutočnosti, že sa sudkyňa Mgr. Katarína Škultétyová v čase rozhodovania o veci ešte stále nachádzala na Okresnom súde Bratislava I., skutočné dôvody na prerozdelenie jej vecí neexistovali (§ 51 odsek 4 zákona 757/2004 Z.z.) a bolo jej povinnosťou vo veci konať a rozhodnúť. Žalobkyňa má za to, že odňatím veci zákonnej sudkyňi pred jej prechodom na novozriadený Mestský súd Bratislava II. došlo k odňatiu zákonného sudcu žalobkyne bez splnenia zákonných dôvodov, tak ako to kumulatívne vyžaduje ust. § 3 odseku 4 zákona č. 757/2004 Z.z., a tým k porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Ako druhý odvolací dôvod žalobkyňa súdu prvej inštancie vytyka nesprávne právne posúdenie veci, ktorého naplnenie spočíva v tom, že súd prvej inštancie síce poukázal na správne ustanovenia príslušných právnych predpisov, avšak vyvodil z nich nesprávne právne závery. Žalobkyňa súhlasí s tvrdením, že právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa čl. 46 ods. 3 Ústavy nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha v kontexte čl. 51 ods. 1 Ústavy zákonným obmedzeniam. Táto skutočnosť ale uplatnenému nároku neodporuje, pretože žalobkyňa už v písomných vyjadreniach v rámci konania na prvom stupni poukázala na nález Ústavného súdu IV. ÚS 159/2012, v ktorom ústavný súd poukazuje na to, že „neexistuje ustálená, v právnej teórii či praxi bežne používaná definícia pojmu nezákonné rozhodnutie pre účely zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú takýmto rozhodnutím.“ Ďalej tiež v uvedenom náleze ústavný súd uvádza, že nezákonnosť rozhodnutia môže byť tak rozmanitá, že jeho zovšeobecnené vyjadrenie v definícii ako i zovšeobecňujúci popis naráža na neprekonateľné prekážky, pričom ukladá všeobecným súdom povinnosť vydané nezákonné rozhodnutie vždy posudzovať so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu. Z predmetného nálezu ústavného súdu, ktorý bol vydaný v roku 2012, možno vzhľadom k skoršie vydanému zákonu č. 514/2003 Z.z. vyvodiť záver, že tento nález už bral obsah uvedeného zákona do úvahy, keďže ďalšími novelami po roku 2012 k zásadnej zmene zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v ustanoveniach týkajúcich sa uvedených skutočností nedošlo. Právne posúdenie neexistencie nezákonného rozhodnutia považuje žalobkyňa v napadnutom rozhodnutí súdu prvej inštancie za nesprávne, formalistické a argumentačne nelogické, odporujúce zmyslu právnej úpravy zodpovednosti štátu za škodu, ktorému zodpovedá, aby každá majetková ujma spôsobená nesprávnym, či nezákonným zásahom štátu proti občanovi bola odčinená, (pozri uznesenie Najvyššieho súdu SR z 18.08.2010, sp.zn. 4 M Cdo 15/2009). Žalobkyňa poukazuje na to, že súd prvej inštancie uvádza, že: „Ustanovenie § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. výslovne upravuje, ktoré podmienky musia byť splnené pre vznik zodpovednosti štátu za nezákonné rozhodnutie, pričom niet rozumnej pochybnosti, že ak zákon používa slovo „rozhodnutie“ a zjavne tým nemyslí „návrh“ (v danom prípade návrh na začatie disciplinárneho konania proti sudcovi), pretože ak by zamýšľal, aby uvedené tiež spadalo pod pojem „rozhodnutie“, použil by zákonodarca iné legislatívne vymedzenie“ žalobkyňa namieta, že s poukazom na vyššie citovaný nález Ústavného súdu ÚS 159/2012 sa s logikou uvedeného argumentu nemožno stotožniť, a to z dôvodu, že ústavný súd uvádza, že

nezákonnosť rozhodnutia môže byť tak rozmanitá, že jeho zovšeobecnené vyjadrenie v definícii ako i zovšeobecňujúci popis naráža na neprekonateľné prekážky. Z uvedeného záveru vyplýva, že aj ústavný súd vníma pod použitým pojmom nezákonnosť rozhodnutia skrytú rozmanitosť a teda nie len právne akty označené formalistickým názvom rozhodnutie, ako to uvádza súd prvej inštancie. Ako príklad žalobkyňa opätovne poukazuje na obdobnosť v záveroch trestného konania, kde k zrušeniu uznesenia o vznesení obvinenia dochádza rozsudkom o oslobodení, ktoré nemajú názov rozhodnutie. Ak by sme považovali argument súdu prvej inštancie o gramatickom formalizme za správny, tak by zákonodarca v § 6 musel argumentum a contrario použiť legislatívne vymedzenie ako nezákonný rozsudok, nezákonné uznesenie a pod...). Pokiaľ však uvažujeme o pojme „rozhodnutie“ použitom v § 6 zákona č. 514/2003 v prirodzeno-právnej rovine, tak ním podľa názoru žalobkyne mal zákonodarca na mysli individuálny právny akt, ktorým subjekt so zverenou kompetenciou konať v mene štátu zasahuje do práv alebo oprávnených záujmov jednotlivca. V zmysle takéhoto všeobecného vymedzenia potom návrh ministra podľa § 120 ods. 2 písm. a) zákona č. 385/2000 Z.z. rozhodnutím nepochybne je, pretože ním minister spravodlivosti z mocenského postavenia vyplývajúceho mu zo zákonom zverenej právomoci môže zasahovať do individuálnych práv žalobkyne a jej profesijného postavenia sudcu. Navyše žalobkyňa už v podanom návrhu zdôraznila, že podmienkou vzniku nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej rozhodnutím o návrhu na začatie disciplinárneho stíhania a návrhu na pozastavenie činnosti sudkyne je nenaplnenie predpokladov o spáchaní závažného disciplinárneho previnenia uvedeného v disciplinárnom návrhu /I Cdo 167/2016, III. ÚS 25/11/. Žalobkyňa zotrúva na stanovisku, že podstata nároku sa viaže na výsledok disciplinárneho konania, a že pokiaľ bola spod uvedeného návrhu oslobodená a návrh na pozastavenie jej činnosti bol zamietnutý, potom zásadne vzniká nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Keďže žalobkyňa sa ničoho nedopustila, nemalo byť disciplinárne stíhanie s návrhom na pozastavenie jej činnosti ani len začaté. Za titul uplatnenia predmetného nároku je preto potrebné považovať výsledok prejednávania návrhu ministra, ktorý sa rozhodol takýto návrh podať, a za ktorý z dôvodu jeho konania ako orgánu verejnej moci musí štát objektívne zodpovedať. V opačnom prípade by sa výkon uvedenej časti verejnej moci mohol z právnej roviny preniesť do roviny politických záujmov a nástrojov na nezákonnú zmenu zákonného sudcu, čo strana žalobkyne konštatovala aj v záverečnom prednese. Nesprávnosť právneho posúdenia žalobkyňa vzhliada aj v bode 35 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, ktoré súd prvej inštancie postavil doslova na uvedení nepravdy, keď v závere tohto bodu venujúcemu sa porovnávaniu priebehov trestného a disciplinárneho konania konštatoval že: „Takýto vzťah svojím charakterom je verejnoprávny vzťah; nie je to vzťah vyšetrovateľa (prokurátora) a obvineného (obžalovaného) na rovnakom právnom postavení, na rovnocennom postavení ako navrhovateľ návrhu na začatie disciplinárneho konania sudcu a sudcu, voči ktorému návrh smeruje.“ Uvedeným vyjadrením teda súd prvej inštancie defakto tvrdí, že by sudca, voči ktorému návrh smeruje, mal mať na rozdiel od verejnoprávneho vzťahu v trestnom konaní pri podaní návrhu rovnocenné postavenie ako minister, čo je vyložene nepravdou. Rovnako ako prokurátor v prípravnom konaní má aj minister v rámci postupu podľa § 120 ods. 2 písm. a) zákona č. 385/2000 Z.z. postavenie rozhodujúceho orgánu, pretože sudca, proti ktorému svojím návrhom smeruje, nemá žiadne právo podaniu uvedeného návrhu zabrániť. Návrh ministra spravodlivosti na začatie disciplinárneho konania sudcu v sebe spája formálne i materiálne prvky uznesenia o vznesení obvinenia a obžaloby v trestnom konaní. Zákonodarca dokonca nepripustil možnosť opravného prostriedku proti návrhu na začatie disciplinárneho konania sudcu (rovnako trestný poriadok nepozná opravný prostriedok proti obžalobe, hoci proti uzneseniu o vznesení obvinenia sťažnosť pripúšťa) a z toho logicky vyplýva, že poškodený sudca ani nemôže opravný prostriedok proti návrhu podať. Z uvedených skutočností preto vyplýva, že začatie disciplinárneho konania rovnako ako prípravné trestné konanie sú svojím charakterom verejnoprávne vzťahy, v ktorých zákonom zverené orgány moci bez súhlasu osôb, voči ktorým sa takéto konanie začína viesť, vykonávajú voči týmto osobám verejnú moc. Za nepreskúmateľné žalobkyňa považuje konštatácie súdu, ktorými bez logického odôvodnenia uvádza, že návrh na začatie disciplinárneho konania potom nemožno charakterizovať ako rozhodnutie a oslobodenie spod disciplinárneho deliktu necharakterizuje návrh ako nezákonné rozhodnutie, alebo že návrh oprávnenej osoby na začatie disciplinárneho konania voči konkrétnemu sudcovi podľa zákona č. 385/2000 Z.z. nemožno dávať na úroveň uznesenia o vznesení obvinenia, o začatí trestného stíhania voči konkrétnej osobe, obžaloby, ktoré má charakter rozhodnutia zrušeného pre nezákonnosť v prípade (v neskoršom období) oslobodenia obvineného, obžalovaného, spod obvinenia z dôvodu, že tam označený skutok nespáchal, pretože súd tieto popretia a tvrdenia o nemožnosti bližšie neodôvodňuje, resp. pokiaľ ich vysvetlenie opiera o poukaz na rozdiel medzi verejnoprávnym vzťahom a rovnoprávnym postavením, ide o zmätočnosť v ktorej nerozlišuje medzi prípravným a súdnym konaním v trestnej veci, ako ani podaním návrhu a disciplinárnym konaním. Z procesných základov trestného práva je totiž zrejme,

že súdne konanie má charakter sporu medzi žalobcom a obžalovaným (spolu s jeho obhajcom), ktorí majú postavenie rovnoprávných strán. Prokurátor podaním obžaloby stráca postavenie rozhodujúceho orgánu, ktoré mal v prípravnom konaní a stáva sa procesnou stranou. Pokiaľ bolo snahou súdu prvej inštancie v rámci uvedenej argumentácie poukázať na odlišnosť medzi disciplinárnym a trestným konaním, tak ním zdôraznené argumenty sú práve pre obidve druhy konaní zhodné, čo záver vyvedený súdom prvej inštancie logicky vyvracia. Návrh na začatie disciplinárneho konania sudcu podaný kompetentným subjektom je podľa žalobkyne svojou povahou rozhodnutím, v ktorom disciplinárny žalobca špecifikuje skutok, jeho právnu kvalifikáciu a označuje dôkazy (§ 120 zákona č. 385/2000 Z.z.), rozhodnutie je postavené na vyhodnotení masy dôkazov, ktoré navrhovateľ pred podaním návrhu musí zabezpečiť a v návrhu ich označiť. Skutočnosť, že zákonodarca právomoc subjektov pomenoval ako „návrh na začatie disciplinárneho konania“ neznamená, že tento návrh nemá prvky rozhodnutia. Iné posudzovanie právomoci označeného subjektu je v rozpore s princípom materiálneho chápania právneho štátu a odopretím práva na súdnu ochranu a na spravodlivosť. Za nesprávne právne posúdenie žalobkyňa považuje aj záver súdu prvej inštancie, ktorým konštatuje, že: „nie je splnená základná podmienka pre priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa zákona č. 514/2003 Z.z., t.j. podmienka zrušenia alebo zmeny právoplatného rozhodnutia príslušným orgánom pre jeho nezákonnosť.“ Žalobkyňa má za to, že právoplatnosťou rozhodnutia o oslobodení spod návrhu na začatie disciplinárneho konania Ministra spravodlivosti Slovenskej republiky zo dňa 18.12.2012, č. 24005/2012-151, ktorý jej kládol za vinu spáchanie závažného disciplinárneho previnenia v bodoch I-IV podľa ust. § 116 ods.3 písmeno d) v spojení s § 116 ods. 2 písmeno a) zákona č. 385/200 Z.z. o sudcoch a príseďiacich má za následok zánik účinkov podaného návrhu na začatie disciplinárneho konania. Na základe výsledku predmetného disciplinárneho stíhania možno totiž v priamej príčinnej súvislosti objektívne konštatovať, že nejde o disciplinárne previnenie, podozrenie zo spáchania disciplinárneho previnenia sudkyňou sa nepotvrdilo, vyšla tak najavo nedôvodnosť a nezákonnosť podania návrhu na začatie disciplinárneho konania. Žalobkyňa sa nestotožňuje ani s tvrdením súdu prvej inštancie o tom, že minister „len využil svoje oprávnenie vyplývajúce mu z § 120 ods. 2 písmena a) zákona č. 385/2000 Z.z.“ a to z dôvodov, ktoré jasným spôsobom preukazujú jeho zlomyseľnosť, pretože P. K. B., ako osoba s právnym vzdelaním využila podaním návrhu proti žalobkyňi toto svoje oprávnenie za stavu kedy bola časť návrhu podaná oneskorene, t.j. „po lehote“, návrh bol nekriticky prevzatý z podania podávateľa podnetu, návrhom žiadal uloženie najprísnejšieho trestu - zbavenia funkcie, hoci výsledkom nebol ani miernejší trest alebo pokarhanie ale presný opak. S uvedenými excesmi podaného návrhu sa súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal. Súd neodpovedal na žalobkyňou vytknuté prekročenie rámca uvedenej kompetencie samotného podania návrhu, ktorý by vzhľadom k odborným predpokladom zvereným rozhodujúcemu subjektu mal zohľadňovať aspoň základné zohľadnenie časových aspektov jeho procesnej prípustnosti, alebo správnosti miery previnenia. Aj predmetná skutočnosť preto v rámci napadnutého rozhodnutia predstavuje naplnenie odvolacieho dôvodu porušenia práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia spočívajúceho vo vysporiadaní sa so zásadnými argumentmi žalobkyne. V uvedenom smere žalobkyňa poukazuje aj na celkovú nepresvedčivosť napadnutého rozhodnutia pretože v ňom absentujú logické úvahy a myšlienkové postupy súdu prvej inštancie, z ktorých by sa žalobkyňa ale aj nezávislý čitateľ mohli dozvedieť, ako sa súd vysporiadal s jej právnymi argumentmi podopretými predkladanými rozhodnutiami vyšších súdov. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia preto nespĺňa zákonné náležitosti vyžadované ust. § 220 odseku 2 CSP, nakoľko v ňom absentuje jasné a výstižné vysvetlenie súdu, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strany žalobcu. Súdne konanie nie je samoučelné, a každý účastník konania, ktorý sa so svojím návrhom obracia na súd očakáva, že v rámci rozhodovacieho procesu, či už bude výsledok konania v jeho prospech alebo neprospech, dostane relevantnú odpoveď k veci, ktorou sa na svojich právach cíti byť poškodený. Súd prvej inštancie ale v napadnutom rozhodnutí svojím odôvodnením nevyriešil otázku zodpovednosti k nedôvodnému disciplinárnemu stíhaniu. Nevysvetlil, či mal byť nárok uplatnený odlišne, alebo či štát vôbec nie je zodpovedný a ako v tom vzhliada spravodlivosť. Posledným odvolací dôvod spočíva v tom, že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, ktorého naplnenie predstavuje odmietnutie vykonania dôkazov na preukázanie ako samotného základu nároku v podobe výsluchu svedka P. K. B. a predloženia spisu, pre ktorý bol návrh podaný, tak aj k preukázaniu opodstatnenosti výšky navrhovanej nemajetkovej ujmy výsluchom rodinného príslušníka a samotnej žalobkyne. Výsluch samotnej žalobkyne mal z pohľadu odvolateľky súd prvej inštancie umožniť aj z dôvodu samotného práva účastníka konania na jeho vyjadrenie (upraveného v čl. 9 základných princípov CSP).

12. Žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu uviedol, že podľa názoru Ústavného súdu SR, za zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR treba zásadne považovať toho, kto bol určený na prejednávanie vecí v súlade s rozvrhom práce súdu. „Ak však nastanú okolnosti odôvodňujúce presun takto pridelených vecí (resp. agendy) na iného sudcu buď v dôsledku jeho vylúčenia pre zaujatosť v zmysle § 14 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, alebo aj pre iné dôvody uvedené v § 2 ods. 2 a 3 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 66/1992 Zb. o Spravovacom poriadku pre okresné a krajské sudy v znení neskorších predpisov, napríklad dlhodobá neprítomnosť sudcu, výrazné rozdiely v pracovnom vyťažení, náhle prekážky brániace sudcovi vykonať jednotlivé úkony v konaní, tak aj sudcov, ktorým boli veci následne pridelené v dôsledku uvedených prekážok, treba takisto považovať za zákonných sudcov podľa čl. 48 ods. 1 ústavy.“ Právo na zákonného sudcu neznamena právo na konkrétneho sudcu. Z ustanovenia § 3 ods. 3 zákona č. 757/2004 Z.z. vyplýva, že zákonný sudca je sudca, ktorý vykonáva funkciu sudcu na príslušnom súde a bol určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie o prejednávaných veciach. Zákonným sudcom je teda sudca určený v súlade so zákonom a s rozvrhom práce (napr. II. ÚS 15/96, II. ÚS 16/2011, III. ÚS 459/2017). Realizácia uvedeného pravidla je zakotvená v § 51 ods. 1 prvej vete zákona č. 757/2004 Z.z., podľa ktorého sa veci určené podľa predmetu konania v súlade s rozvrhom práce pridávajú jednotlivým senátom alebo samosudcom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí, ak tento zákon neurčuje inak. Podmienka náhodného výberu podľa ods. 1 splnená aj vtedy, ak sa má vec prideliť jednému z aspoň dvoch senátov, samosudcov alebo súdnych úradníkov (napr. III. ÚS 517/2022). Ako vyplýva z bodu 36. Dodatku č. 1 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I na rok 2023 zo dňa 22.12.2022 (ďalej len „Dodatok č. 1“), s účinnosťou od 01.01.2023 došlo k prerozdeleniu všetkých nevybavených vecí v oddelení 5C náhodným výberom prostredníctvom technických a programových prostriedkov do oddelenia 7C a oddelenia 8C. Vzhľadom na uvedené preto nemožno prisvedčiť tvrdeniu žalobkyne, že došlo k porušeniu práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy SR, nakoľko na prejednávanie vecí žalobkyne bol v súlade s rozvrhom práce Okresného súdu Bratislava I určený Mgr. Róbert Bardáč. Z uvedeného dôvodu má žalovaný za to, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané zákonným sudcom daného úseku, ktorému bola vec pridelená v súlade s rozvrhom práce v znení Dodatku č. 1, a preto nedošlo k porušeniu zákonného obsadenia súdu tak, ako to predpokladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. c) CSP. Žalovaná ďalej uvádza, že súd prvej inštancie vec správne právne posúdil, keď konštatoval, že návrh ministra spravodlivosti nemožno považovať za rozhodnutie tak, ako tvrdí žalobkyňa. Z § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. explicitne vyplývajú definičné kritéria pre rozhodnutie spôsobilé byť právnym titulom (nezákonným rozhodnutím) pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Keďže z § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. priamo vyplývajú vlastnosti, aké má mať nezákonné rozhodnutie na účely tohto zákona, extenzívny výklad ustanovenia § 6 nie je možný tak, ako sa nesprávne domnieva žalobkyňa. Podľa právnoteoretickej definície pojmu rozhodnutie možno rozhodnutie vo všeobecnosti definovať ako individuálny právny akt, ktorým sa na základe predostretého skutkového stavu a za aplikácie platného práva, autoritatívnym spôsobom deklaruje alebo konštituuje právo alebo ukladá povinnosť alebo aj ako formalizovaný úkon orgánu verejnej moci, prostredníctvom ktorého sa určujú práva a povinnosti účastníkov/strán konania v jeho rôznych štádiách. Základnou podmienkou vzniku nároku na náhradu škody je podľa V. skutočnosť, že rozhodnutie, ktorým bola spôsobená škoda, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť. Hoci zákon výslovne nedefinuje nezákonnosť, rozumie sa ňou protiprávnosť, teda rozpor rozhodnutia nielen so zákonmi a inými všeobecnými záväznými právnymi predpismi, ale aj s medzinárodnými zmluvami a Smernicami Európskej únie. Znenie § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. jasne ustanovuje ako predpoklad pre vznik nároku na náhradu škody v režime tohto zákona vydanie nezákonného rozhodnutia a jeho zrušenie alebo zmenu pre nezákonnosť príslušným orgánom práve z dôvodu jeho nezákonnosti. Zároveň, „protiprávne (nezákonné) rozhodnutie musí byť zrušené príslušným orgánom.“ Z ustanovení § 6 ods. 1, 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z.z. teda vyplýva, že musí ísť o rozhodnutie nezákonné (tzn. rozhodnutie, ktoré bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť), právoplatné a vykonateľné. Súd prvej inštancie preto v bode 32. odôvodnenia správne konštatoval, že návrh ministra nemá ani jednu z týchto vlastností. Skutočnosť, že návrh ministra nemožno považovať za rozhodnutie - individuálny právny akt vyplýva aj z právnej teórie, podľa ktorej majú individuálne právne akty svoje vlastnosti, a tými sú platnosť, právoplatnosť a vykonateľnosť. V súvislosti s pojmom nezákonné rozhodnutie žalobkyňa v bode 11 odvolania cituje stať nálezu Ústavného súdu SR zo dňa 03.07.2012, sp.zn. IV. ÚS 159/2012-28 (ďalej len „nálež ÚS SR“), v ktorej ústavný súd konštatuje neexistenciu ustálenej, v právnej teórii či praxi bežne používanej definície tohto pojmu. Žalobkyňa poukazuje na časť nálezu ÚS SR, v ktorej ústavný súd uvádza nasledovné: „Nezákonnosť rozhodnutia môže byť tak rozmanitá, že jeho zovšeobecnené vyjadrenie

v definícii ako i zovšeobecňujúci popis naráža na neprekonateľné prekážky. Otázka, či bolo vydané nezákonné rozhodnutie, sa bude vždy posudzovať so zreteľom na okolnosti konkrétneho prípadu“. Je pravdou, že Ústavný súd SR v prejednávanom prípade konštatoval porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy, avšak z dôvodu, že napadnuté rozhodnutie krajského súdu bolo založené na úvahe, že nezákonnosť zrušeného právoplatného rozhodnutia musí byť vo výroku alebo odôvodnení rozhodnutia, ktorým je toto rozhodnutie zrušené, výslovne konštatovaná. Z uvedeného vyplýva, že Ústavný súd SR sa nezoberal možnosťou extenzívneho výkladu pojmu „rozhodnutie“, ale zaoberal sa formalistickým prístupom krajského súdu k posúdeniu nezákonnosti ako vlastnosti rozhodnutia. Otázkou, aký akt možno subsumovať pod pojem „rozhodnutie“ podľa zákona č. 514/2003 Z.z. sa ústavný súd nezaoberal. Z uvedených dôvodov má žalovaný za to, že úvahy žalobkyne o „rozmanitosti nezákonnosti rozhodnutia“ nie sú smerodajnými pre podporenie jej argumentácie o „formalistickom“ nazeraní súdu prvej inštancie na pojem rozhodnutie. Žalovaná sa tiež v plnom rozsahu stotožňuje s názorom súdu prvej inštancie, že minister spravodlivosti SR, ako osoba oprávnená podať návrh na začatie disciplinárneho konania voči konkrétnemu sudcovi podľa zákona č. 385/2000 Z.z. sa stáva aj účastníkom disciplinárneho konania, v ktorom má rovnaké práva a povinnosti ako sudca, voči ktorému návrh smeruje a jeho práva a povinnosti (ako účastníka konania) majú charakter súkromného práva, a preto konštatovanie žalobkyne, že minister spravodlivosti z mocenského postavenia môže zasahovať do individuálnych práv žalobkyne svojim návrhom nepovažuje za vecne správne. Minister spravodlivosti SR nie je orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a nevykonáva verejnú moc v rozsahu a spôsobom, ako predpokladá zákon č. 514/2003 Z.z. Minister spravodlivosti SR je osobou oprávnenou podať návrh na začatie disciplinárneho konania voči konkrétnemu sudcovi podľa zákona č. 385/2000 Z.z. Nakoľko minister spravodlivosti nie je orgánom verejnej moci, prostredníctvom ktorého vykonáva štát svoju moc, nemôže návrh ministra predstavovať rozhodnutie spôsobilé byť titulom uplatnenia nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Podľa právnej teórie sa disciplinárna zodpovednosť uplatňuje voči osobe s určitým právnym vzťahom k organizačnej štruktúre určitého subjektu alebo orgánu, a preto môže sankčná zodpovednosť vzniknúť len vo vnútri určitej organizačnej štruktúry určitého subjektu, ktorého je fyzická osoba členom, zamestnancom, príslušníkom, funkcionárom, resp. je v inom obdobnom postavení. Disciplinárny delikt má vnútro-organizačný charakter a jeho dôsledky sa prejavujú výlučne interne, tzn. vo vzťahu k danej organizačnej štruktúre. Disciplinárny súd zriadený a rozhodujúci podľa zákona č. 385/2000 Z.z. rozhoduje podľa tohto zákona len vo vzťahu k sudcom a nie je súdom realizujúcim verejnú moc, ergo, jeho pôsobnosť nie je zahrnutá do výkonu súdnej moci podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy SR, ale jeho pôsobenie je zamerané výlučne na disciplinárne veci sudcov, a teda má právomoc výlučne na prejednanie a rozhodnutie o návrhu na disciplinárne konanie. Z uvedeného vyplýva, že disciplinárny súd nie je orgánom verejnej moci, prostredníctvom ktorého vykonáva štát súdnu moc, nie je orgánom, ktorý rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb a jeho rozhodnutia nie sú štátnou mocou vynúiteľné tak, aby štát do týchto práv a povinností mohol zasahovať. Žalovaný má za to, že z vyššie prednesenej argumentácie vyplýva, že tak ako minister spravodlivosti nie je orgánom verejnej moci v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z., orgánom verejnej moci nie je ani disciplinárny súd zriadený zákonom č. 385/2000 Z.z. Z tohto dôvodu je aplikácia zákona č. 514/2003 Z.z. absolútne vylúčená. Podľa názoru žalovaného súd prvej inštancie v bode 35. odôvodnenia dostatočne reflektoval argumentáciu žalobkyne o podobnosti trestného stíhania s disciplinárnym stíhaním, pričom riadne zdôvodnil, v čom vzhliada zásadné rozdiely medzi disciplinárnym a trestným stíhaním, ktoré žalobkyňa dávala na roveň počas prvoinštančného konania. Súd prvej inštancie svoje úvahy dostatočne rozsiahlo a presvedčivo rozvinul v bodoch 33., 34. a 35. odôvodnenia napadnutého rozhodnutia. Žalovaný nie je toho názoru, že by nesprávnym procesným postupom súdu prvej inštancie došlo k naplneniu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b) nevysporiadaním sa s (bližšie nekonkretizovanými) právnymi argumentami žalobkyne podopretými predkladanými rozhodnutiami vyšších súdnych autorít a „nevysporiadaním sa s excesmi podaného návrhu ministra“. Žalobkyňa opomína skutočnosť, že úlohou súdu v rámci tohto konania nie je zaoberať sa otázkou „zodpovednosti k nedôvodnému disciplinárnemu stíhaniu“ žalobkyne, ale zodpovedanie, či došlo ku kumulatívnej splneniu podmienok v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z., keďže predmetom tohto konania nie je prieskum rozhodnutia disciplinárneho súdu, ale konanie o náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. z uznesenia Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003 vyplýva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces. Žalovaný sa ďalej vyjadruje aj k námietke žalobkyne,

že súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností. Uvádza, že absencia právneho titulu, ako jednej zo zákonom stanovených podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z.z. viedla súd prvej inštancie bez ďalšieho k zamietnutiu žaloby. Ak dospel súd prvej inštancie k záveru, že žalobkyňou navrhované dôkazy (výsluch svedka P. K. B.; predloženie súdneho spisu, pre ktorý bol návrh ministra podaný; výsluch žalobkyne a výsluch jej rodinného príslušníka) nevykoná, konal v súlade so zásadou hospodárnosti v zmysle čl. 17 CSP. Pre absenciu právneho titulu súd prvej inštancie s poukazom na zásadu hospodárnosti konania preto správne nevykonal ďalšie žalobkyňou navrhované dôkazy, ktoré by mohli smerovať nanajvýš k preukazovaniu vzniku nemajetkovej ujmy (výsluch žalobkyne a výsluch jej rodinného príslušníka). Ak žalobkyňa namieta porušenie jej práva na vyjadrenie v zmysle čl. 9 CSP, s uvedeným tvrdením tiež nemožno podľa žalovaného súhlasiť, nakoľko žalobkyni v rámci konania na súde prvej inštancie bol poskytnutý priestor oboznámiť sa s vyjadreniami žalovaného, rovnako ako jej bol poskytnutý priestor vyjadriť sa k veci na pojednávaní konanom dňa 28.11.2022 a dňa 15.05.2023. Žalobkyňa zároveň nad rámec uvedeného (zrejme v nadväznosti na pojednávanie nariadené na deň 15.05.2023) doručila svoje stanovisko súdu prvej inštancie zo dňa 10.01.2023, v ktorom sa písomne vyjadrila k právnemu posúdeniu veci súdom prvej inštancie. Z uvedených dôvodov má žalovaný za to, že nedošlo k porušeniu čl. 9 CSP, práve naopak, súd prvej inštancie konal v súlade s čl. 17 CSP a postupoval tak, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, a teda odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) CSP nebol naplnený.

13. Žalobkyňa vo vyjadrení k vyjadreniu žalovaného uvádza, že žalovaným uvedené rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sú na odvolaciu námietku žalobkyne o nezákonnom sudcovi neaplikovateľné, pretože obsahom odvolacej námietky bola práve výhrada, že konajúci sudca bol žalobkyni určený síce v súlade s rozvrhom práce, avšak v rozpore so zákonom. Žalobkyňa namieta, že k vzniku zákonného dôvodu udávaného pre zmenu osoby zákonnej sudkyne Mgr. Kataríny Škultétyovej došlo v zmysle reformy súdnictva danej novelou 150/2022 Z.z. s účinnosťou až od 01.06.2023, kedy došlo k jej skutočnému prechodu na novozriadený Mestský súd Bratislava II. Vzhľadom ku skutočnosti, že sa sudkyňa Mgr. Katarína Škultétyová v čase rozhodovania o veci ešte stále nachádzala na Okresnom súde Bratislava I., skutočné dôvody na prerozdelenie jej veci neexistovali (§ 51 odsek 4 zákona 757/2004 Z.z.) a bolo jej povinnosťou vo veci konať a rozhodnúť. V súvislosti s novou súdnou mapou totiž došlo v predstihu k plošnému prerozdeleniu prípadov na niekdajšom Okresnom súde Bratislava I. Uvedené prerozdelenie sa však realizovalo podľa ustanovenia § 3 zákona o súdoch, ktoré umožňuje prípady nanovo prideliť iba vtedy, ak dôjde k personálnym zmenám v obsadení súdu, čo sa v prípade Okresného súdu Bratislava I v čase vyhlásenia rozsudku nestalo. Sudca Mgr. Bardáč preto nie je zákonným sudcom prípadu. Odňatím veci zákonnej sudkyne ešte pred jej prechodom na novozriadený Mestský súd Bratislava II. preto došlo k odňatiu zákonného sudcu žalobkyne za splnenia rozvrhových ale bez splnenia zákonných dôvodov, tak ako to kumulatívne vyžaduje ust. § 3 odseku 4 zákona č. 757/2004 Z.z., a tým k porušeniu základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Žalobkyňa ďalej uvádza, že pokiaľ by návrh ministra spravodlivosti nebolo možné v zmysle argumentácie žalovaného považovať za rozhodnutie orgánu verejnej moci, potom by zákon č. 385/2000 Z.z. musel byť ukladať ministrovi spravodlivosti povinnosť každý podnet prepracovať do návrhu na začatie disciplinárneho stíhania, lebo v takom prípade by sa z jeho kompetencie vylúčilo rozhodovanie, ktoré by predstavovalo iba plnenie si zákonnej povinnosti alebo by umožňoval začať disciplinárne stíhanie rovno na základe podnetu komukoľvek, a nedával by takéto oprávnenie vrcholnému predstaviteľovi výkonnej zložky moci. Práve uvedené okolnosti (že zákon umožňuje podať návrh len ministrovi a len na základe jeho vyhodnotenia) preto vytvárajú splnenie zákonných predpokladov pre posúdenie predmetného návrhu ako nezákonného rozhodnutia pre účely zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú takýmto rozhodnutím, samozrejme za predpokladu, že sa uvedený návrh v nasledovnom konaní ukáže ako nedôvodný. Podľa žalobkyne nemožno prisvedčiť ani tvrdeniu žalovaného, že z § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. explicitne vyplývajú definičné kritéria pre rozhodnutie spôsobilé byť právnym titulom (nezákonným rozhodnutím) pre vznik zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Argumentom, ktorý takéto tvrdenie žalovaného vyvracia je ustálená rozhodovacia prax vyšších súdnych autorít, na ktorú žalobkyňa poukázala už pri podaní žalobného návrhu (uznesenia Najvyššieho súdu SR, sp.zn. 4 M Cdo 15/2009 z 18.08.2010, 5 Cdo 24/2011 z 25. mája 2011 a 7 Cdo 27/2011) Z uvedených rozhodnutí týkajúcich sa práve prípadov zodpovednosti za škodu pri oslobodení v trestnom konaní možno nepochybne konštatovať, že vo vzťahu k uzneseniu o vznesení obvinenia použitému ako základ pre nárok na náhradu škody nezákonného trestného stíhania je výklad ust. § 6 extenzívny v rovnakom rozsahu, aký požaduje žalobkyňa pre

výsledok jej disciplinárneho stíhania. Vlastnosti rozhodnutia, ktoré je v zmysle § 6 zákona č. 514/2003 Z.z. potrebné posudzovať z hľadiska nezákonnosti, toto rozhodnutie nadobúda momentom podania návrhu na disciplinárny súd. Takýmto podaním totiž minister spravodlivosti ako jeden z oprávnených subjektov v postavení orgánu verejnej moci vyhodnotil splnenie zákonných podmienok pre podanie návrhu v zmysle § 120 odseku 7 a sformuloval ich do podstatných náležitostí v zmysle § 120 odseku 8 zákona č. 385/2000 Z.z. Uvedený procesný postup má vo svojom výstupe - podanom návrhu - charakter rozhodnutia z dôvodu, že ním konajúci minister nedospel výlučne administratívnou činnosťou, ale posudzovaním a formuláciou skutku a označovaním dôkazov na jeho preukázanie, ktoré bez rozhodovacieho procesu nie je možné realizovať. Vo vzťahu k § 5 a 6 zákona č. 514/2003 Z.z. preto podaný návrh na začatie disciplinárneho konania predstavuje rozhodnutie orgánu verejnej moci, ktoré bolo oslobodzujúcim rozsudkom disciplinárneho súdu zrušené. Podľa názoru žalobkyne porovnaním následkov zodpovednosti štátu za výsledok nezákonného trestného stíhania individuálne postihovaného jednotlivca a nezákonne disciplinárne stíhaného sudcu možno dokonca zvýrazniť, že uvedený zásah je vo vzťahu k ohrozeniu verejnej mienky o autorite súdnej moci omnoho závažnejší. Žalobkyňa nesúhlasí ani s tvrdením žalovaného, že disciplinárny delikt má vnútro - organizačný charakter a jeho dôsledky sa prejavujú výlučne interne, tzn. vo vzťahu k danej organizačnej štruktúre, pretože výsledkom disciplinárneho stíhania nie je len dôsledok interného charakteru (disciplinárne previnenie) ale aj dôsledok, ktorý sa prejavuje mimo rámca organizačnej štruktúry (odvolanie z funkcie, strata zamestnania, exekučný titul na peňažné plnenie a pod.). Rozhodnutia disciplinárneho súdu sú po právoplatnosti vykonateľné a z uvedených rozhodnutí vyplýva, že štát takýmto spôsobom zasahuje do individuálnych práv prejednávaneho sudcu, a to v rozsahu nielen možného pokarhania, alebo finančnej sankcie, ale dokonca možnosti zbavenia výkonu funkcie sudcu. Právomoc disciplinárneho súdu možno preto postaviť na roveň civilného súdu rozhodujúceho pracovnoprávny spor, ktorý má vo vzťahu k účastníkom konania (zamestnávateľovi a zamestnancovi) nepochybne postavenie autoritatívneho orgánu verejnej moci. Preto pokiaľ žalovaný svojím podaním vytvára o disciplinárnom súde predstavu orgánu interno-organizačného typu, táto predstava nekorešponduje s rozsahom právomocí tohoto orgánu verejnej moci. Žalobkyňa poukazuje aj nato, že citovaný judikát Ústavného súdu SR sp.zn. IV. ÚS 115/03 nemožno aplikovať na ňou vznesenú námietku zmätočnosti bodu 35 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia, v ktorom súd prvej inštancie nerozlišuje medzi prípravným a súdnym konaním v trestnej veci, resp. si postavenie strán v týchto procesných štádiách trestného konania doslova zamenil, čím svoje odôvodnenie postavil na vadnom (resp. nezákonnom) výklade priebehu trestného procesu. Poukazuje opätovne na to, že v zmysle Trestného poriadku pre prípravné konanie platí, že ide o konanie neverejné, kde nemožno hovoriť o rovnosti strán (prokurátor v prípravnom konaní nemá postavenie strany ale je pánom prípravného konania), ktorý sa ale momentom podania obžaloby stáva vzťahom rovnocenným na základe zásady rovnosti strán, v zmysle ktorej tak prokurátor ako aj obžalovaný (ako dve nosné strany trestného procesu) majú prístup k dôkazom a argumentom protistrany a majú možnosť ich spochybňovať. Trestná fáza konania pred súdom preto nie je odlišnou od rovnocenného postavenia navrhovateľa návrhu na začatie disciplinárneho konania sudcu a sudcu, voči ktorému návrh smeruje, tak ako nato nesprávne poukazuje súd prvej inštancie. Žalobkyňa navyše podotýka, že aj z hľadiska „podstatnosti významu“ je otázka analógie disciplinárneho konania s trestným konaním takou, ktorá má pre rozhodnutie vo veci samej zásadný význam. K argumentom žalovaného ohľadom hospodárneho konania súdu prvej inštancie a dostatočného vykonania potrebných dôkazov, žalobkyňa uvádza, že opodstatnenosť argumentu, že súd konal v súlade so zásadou hospodárnosti by bolo možné vziať na zreteľ iba za situácie, ak by napadnuté rozhodnutie bolo postavené na správnom právnom posúdení veci a správnom a dostatočnom zistení skutočností potrebných pre toto rozhodnutie. Žalobkyňa však predmetné dôkazy nenavrhovala iba z dôvodu preukázania výšky uplatneného nároku, ale aj z dôvodu preukázania skutočností odôvodňujúcich závažnosť zásahu do jej práv. Nepripustenie týchto dôkazov (výsluch svedka P. K. B., predloženie súdneho spisu, pre ktorý bol návrh ministra podaný, výsluch žalobkyne) na preukázanie nezákonného postupu ministra konajúceho v rozpore s § 120 odseku 7 zákona č. 385/2000 Z.z. je za situácie, kedy súd napadnuté rozhodnutie postavil na závere o neexistencii nezákonného zásahu, vyslovene nespravodlivé, pretože súd odmietol vykonať dôkaz, na základe ktorého by mohlo byť rozhodnuté v prospech žalobkyne. Uvedená skutočnosť preto nepochybne viedla k obmedzeniu práva žalobkyne na spravodlivé súdne konanie a rozhodnutie.

14. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (ust. § 379 a ust. § 380 ods. 1 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (ust. § 385 odsek 1 CSP a contrario v spojení s ust. § 219 CSP) a viazaný skutkovým

stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne nie je dôvodné.

15. Odvolací súd preskúmaním napadnutého rozhodnutia dospel k záveru, že súd prvej inštancie rozhodol vecne a právne správne. Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie. Odôvodnenie obsahuje všetky náležitosti, je jasné a určité a je z neho zrejmé akými úvahami sa súd prvej inštancie spravoval a ako dospel k výslednému rozhodnutiu. Žalobkyňa v odvolaní namieťa, že odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie neodpovedá na jej argumentáciu, a to najmä pokiaľ ide o poukazovanie na analógiu pri disciplinárnom konaní s konaním trestným. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie dal na danú argumentáciu žalobkyne odpoveď, jeho vysvetlenie, prečo nepovažuje za dôvodné v danej veci postupovať analogicky ako keby išlo o stíhanie trestné, vysvetlil v bode 33, 34 a 35 odôvodnenia. Odvolací súd sa s týmto názorom súdu prvej inštancie stotožňuje. Právo strany sporu na odôvodnenie rozhodnutia zo strany súdu neznamená, že súd musí prijať argumenty strany, teda právo na odôvodnenie neznamená, že odôvodnenie musí korešpondovať s názorom strany. Súd prvej inštancie zrozumiteľne vysvetlil, z akých dôvodov nemožno návrh ministra spravodlivosti, ktorý má právomoc podať návrh na disciplinárne konanie považovať za rozhodnutie, ozrejmil, že takýto návrh nemá žiadne postuláty rozhodnutia orgánu verejnej moci. Ďalej súd prvej inštancie vysvetlil, prečo nie je možné v danej veci použiť analógiu s trestným konaním a prečo nie je ani dôvodné použiť extenzívny výklad, či teleologický výklad. Odvolací súd ako už uviedol vyššie sa plne s odôvodnením súdu prvej inštancie stotožňuje. Súd prvej inštancie teda zamietol návrh na tom podklade, že návrh ministra na disciplinárne konanie voči sudcovi nie je rozhodnutím, a rozhodnutie disciplinárneho súdu o oslobodení spod disciplinárneho návrhu nemožno chápať ako zrušenie rozhodnutia ministra pre nezákonnosť. Odvolací súd poukazuje i na skoršie rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 21.04.2021, sp.zn. 15Co/61/2019, kde sa riešila rovnaká otázka a aj v tomto rozhodnutí odvolací súd zaujal názor, že pri disciplinárnom konaní sudcu, nie je možné domáhať sa ochrany podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Odvolací súd sa plne stotožnil s argumentáciou v tomto rozhodnutí a rovnako uvádza, že pri rozhodovaní o nároku žalobkyne bolo nevyhnutné vyriešiť otázku postavenia disciplinárneho súdu vykonávajúceho činnosť podľa zákona č. 385/2000 Z.z., teda či je orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci; tiež definovať, čo je verejná moc. Tieto otázky, základné pojmy, zákon č. 514/2003 Z.z. cituje už v úvode. Kladná odpoveď na tieto otázky potom nepochybne odôvodňuje aplikovanie zákona č. 514/2003 Z.z. na nároky žalobkyne v predmetnej právnej veci. Zákon č. 514/2003 Z.z. upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci (§ 1 písm. a/). Na účely tohto zákona výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb (§ 2 písm. a/). Orgán verejnej moci je štátny orgán, orgán územnej samosprávy, verejnoprávna inštitúcia, orgán záujmovej samosprávy, fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorým zákon zveril výkon verejnej moci (§ 2 písm. b/ bod 1., 2.). V odvolaní žalobkyňa dôvodí, že návrh ministra spravodlivosti Slovenskej republiky na začatie disciplinárneho konania voči nej (voči sudcovi), keď bola neskôr spod tohto návrhu oslobodená, je nezákonné rozhodnutie, že takýto návrh má charakter uznesenia o vznesení obvinenia a obžaloby v trestnom konaní vzhľadom aj na podporný odkaz na Trestný poriadok. Odvolací súd dospel k záveru, že na nárok žalobkyne nemožno aplikovať zákon č. 514/2003 Z.z. a to z dôvodu, že disciplinárny súd nie je orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a nevykonáva verejnú moc v rozsahu a spôsobom predpokladaným zákonom č. 514/2003 Z.z. Disciplinárny súd nie je súd realizujúci verejnú moc, ako to má na mysli čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je (len) výkon ústavných právomocí všeobecného súdnictva v občianskoprávných, trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon. Výlučne táto rozhodovacia činnosť je vykonávaním oprávnení a plnením povinností všeobecného súdnictva, ktoré súvisia s podielom všeobecných súdov na výkone štátnej moci ústavne rozdelenej na zákonodarnú, výkonnú, súdnu. Disciplinárny súd je síce súdom zriadeným zákonom, ale nie je súdom, ktorý je uvedený v čl. 130 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, jeho pôsobnosť nie je zahrnutá do výkonu súdnej moci podľa čl. 142 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky. Pôsobenie disciplinárneho súdu je zamerané výlučne na disciplinárne veci sudcov, má právomoc výlučne len na prejednanie a rozhodnutie o návrhu na disciplinárne konanie. K definícii pojmu orgánu vykonávajúci verejnú moc, odvolací súd odkazuje na uznesenie Ústavného súdu Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky zo dňa 09.06.1992, sp.zn. I. ÚS 191/92, uverejnené v časopise Sbíрка usnesení a nálezů, ročník 1992, pod č. 3. Ústavný súd Českej a Slovenskej Federatívnej Republiky v danom uznesení rovnako riešil ako základnú otázku pre rozhodnutie o ústavnej sťažnosti

výklad pojmu „orgán verejnej moci“. Za určujúce kritérium považoval určenie rozdielov medzi právom verejným a právom súkromným. Podľa jeho názoru verejná moc je taká moc, ktorá autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov, či už priamo alebo sprostredkované. Subjekt, o ktorého právach alebo povinnostiach rozhoduje orgán verejnej moci, nie je v rovnoprávnom postavení s týmto orgánom a obsah rozhodnutia tohto orgánu nezávisí od vôle subjektu. Verejnú moc vykonáva štát predovšetkým prostredníctvom orgánov moci zákonodarnej, výkonnej a súdnej a za určitých podmienok ju môžu vykonávať aj prostredníctvom ďalších subjektov. Kritériom pre určenie či iný subjekt koná ako orgán verejnej moci je skutočnosť, či konkrétny subjekt rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb a tieto rozhodnutia sú štátnou mocou vynútiteľné, či môže štát do týchto práv a povinností zasahovať. Orgánom v právnom slova zmysle je právnická osoba, vykonávajúca svoju činnosť ako povinnosť alebo kompetenciu a je zriadená k trvalému a opakujúcemu sa výkonu činnosti. Ako je už vyššie uvedené disciplinárny súd zriadený podľa zákona a rozhodujúci len vo vzťahu k sudcom, nie je orgánom verejnej moci, prostredníctvom ktorého vykonáva štát súdnu moc, nie je orgánom, ktorý rozhoduje o právach a povinnostiach iných osôb a tieto rozhodnutia sú štátnou mocou vynútiteľné, žeby štát do týchto práv a povinností mohol zasahovať. Ako uviedol aj súd prvej inštancie osoba oprávnená podať návrh na začatie disciplinárneho konania voči konkrétnemu sudcovi je zároveň aj účastníkom tohto disciplinárneho konania, v ktorom má rovnaké práva a povinnosti ako sudca, voči ktorému návrh smeruje. Jeho práva a povinnosti, rovnako tak práva a povinnosti sudcu, proti ktorému návrh smeruje, vzťah takéhoto navrhovateľa a takéhoto sudcu, majú charakter práva súkromného. Navrhovateľ, v predmetnej právnej veci minister spravodlivosti Slovenskej republiky, konal v medziach, ktoré mu Ústava a zákon dovoľovali, podanie návrhu na začatie disciplinárneho stíhania sudcu je na vôli navrhovateľa, nie je vynútiteľné, oprávnený subjekt, je navrhovateľom podľa zákonného ustanovenia, je účastníkom konania, má rovnaké postavenie ako ten, proti komu návrh smeruje. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s argumentáciou súdu prvej inštancie, rovnako použitou argumentáciou v rozhodnutí Krajského súdu v Bratislave, sp.zn. 15Co/61/2019 a to, že návrh oprávnenej osoby na začatie disciplinárneho konania voči konkrétnemu sudcovi nemožno dávať na úroveň uznesenia o vznesení obvinenia, o začatí trestného stíhania voči konkrétnej osobe, ktoré má charakter rozhodnutia zrušeného pre nezákonnosť v prípade oslobodenia obžalovaného spod obvinenia z dôvodu, že tam označený skutok nespáchal. Pri realizácii takýchto oprávnení (vydať uznesenie o vznesení obvinenia, uznesenie o začatí trestného stíhania proti konkrétnej osobe, podať obžalobu) štát vykonáva verejnú moc, autoritatívne rozhoduje o právach a povinnostiach subjektov prostredníctvom orgánov činných v trestnom konaní. Tieto orgány nie sú účastníkmi trestného stíhania, trestného súdneho konania. Takýto vzťah svojím charakterom je verejnoprávny vzťah; nie je to vzťah vyšetrovateľa (prokurátora) a obvineného (obžalovaného) na rovnakom právnom postavení, na rovnocennom postavení, ako navrhovateľ návrhu na začatie disciplinárneho konania sudcu a sudcu, voči ktorému návrh smeruje. Uznesenie o vznesení obvinenia, začatí trestného stíhania, je jednoznačne rozhodnutím, na rozdiel od návrhu na disciplinárne konanie, kde ani extenzívnym výkladom nemožno dospieť k záveru, že návrh na disciplinárne konanie je rozhodnutím. Odvolací súd zastáva rovnaký názor ako uviedla žalovaná vo vyjadrení, že na danú vec nie je dôvodné použiť rozhodnutie Ústavného súdu SR zo dňa 03.07.2012, č.k. IV. ÚS 159/2012-28, na ktorý poukazuje žalobkyňa a to z dôvodu, že v danom rozhodnutí sa Ústavný súd SR nezaoberal možnosťou extenzívneho výkladu pojmu rozhodnutie, ale zaoberal sa otázkou, na základe čoho je možné dospieť k tomu, že došlo k zrušeniu rozhodnutia pre nezákonnosť, teda venoval sa charakteristike nezákonnosti rozhodnutia, nie pojmu rozhodnutie. Odvolací súd zo všetkého vyššie uvedeného potom dospel k záveru, rovnako ako súd prvej inštancie, že žalobkyňa nie je aktívne legitimovanou osobou domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodu podaného disciplinárneho návrhu a neskoršieho rozhodnutia disciplinárneho súdu o oslobodení spod tohto návrhu podľa zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Odvolací súd k danej problematike poukazuje i na to, že právomoc podať návrh na disciplinárne konanie nemá len minister spravodlivosti, ale aj predseda súdnej rady, verejný ochranca práv, predseda súdu, sudcovská rada. Minister má rovnaké postavenie pri návrhovej kompetencii, ako ostatné subjekty oprávnené návrh podať. Je zrejmé, že ani predseda súdu, ani predseda súdnej rady a ostatné uvedené subjekty, nie sú pri podaní návrhu orgánmi verejnej moci a nevykonávajú verejnú moc. Žalobkyňa vytyka aj, že súd prvej inštancie jej nedal odpoveď na to, ako inak sa môže domáhať náhrady. Podľa odvolacieho súdu by do úvahy mohla pripadať žaloba na ochranu osobnosti. Avšak odvolací súd má za to, že nie je povinnosťou súdu, ktorý účastníkovi vysvetlil, z akého dôvodu nie je možné žalovať štát v danej veci postupom podľa zákona 514/2003 Z.z., aby musel uviesť akú inú žalobu a na akom právnom podklade a voči komu, si môže prípadne účastník podať. Preto nie je pochybením ak súd prvej inštancie takéto úvahy neuviedol.

16. Vyššie uvedené dôvody boli spôsobilé odôvodniť zamietnutie žaloby a správne potom súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, ktoré mali smerovať k preukazovaniu vzniknutej nemajetkovej ujmy, keď preukazovať vznik ujmy je vzhľadom na dôvody zamietnutia bezpredmetné. Žalobkyňa v odvolaní vytyka aj, že súd prvej inštancie nevykonal ňou navrhnuté dôkazy a to jej výsluch, výsluch svedkov P. B. a jej rodinného príslušníka. Odvolací súd má za to, ako je už vyššie uvedené, že vzhľadom k dôvodom, ktoré viedli k zamietnutiu návrhu, bolo vykonanie týchto navrhnutých dôkazov nadbytočné a nehospodárne. Strany sporu majú právo navrhnúť vykonanie dôkazov a uviesť, čo daným dokazovaním sa má preukázať, avšak súd má následne právomoc posúdiť, či navrhnutý dôkaz vykoná. V danom prípade súd prvej inštancie odôvodnil a vysvetlil, z akých dôvodov nepristúpil k vykonaniu všetkých navrhnutých dôkazov a odvolací súd považuje postup súdu prvej inštancie za súladný s príslušnými ustanoveniami civilného sporového poriadku upravujúcimi vykonávanie dôkazov. Je zrejmé, že navrhnuté a nevykonané dôkazy, mali všetky smerovať k preukazovaniu vzniku a k výške nemajetkovej ujmy. Nakoľko ku zamietnutiu návrhu došlo z dôvodu, že nie je daná aktívna legitímácia žalobkyne domáhať sa takejto náhrady postupom podľa zákona. 514/2003 Z.z., nebolo potom dôvodné a hospodárne vykonávať dokazovanie k tomu, či bola spôsobená ujma a v akom rozsahu. Vypočutie účastníka konania je taktiež dôkazom, ako vyplýva z ust. § 187 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Teda ak bol navrhnutý dôkaz výsluch žalobkyne, ktorý výsluch mal sledovať preukazovanie vzniku ujmy, tak nevykonanie daného dôkazu nie je odňatím práva účastníka vyjadriť sa. V danej veci je zrejmé, že žalobkyňa sa vyjadrila a to opakovane písomne, aj na pojednávaní cestou právneho zástupcu k podstatnej právnej stránke danej veci, súdu bol známy jej názor a argumenty, pre ktoré považuje za dôvodné zaoberať sa jej nárokom titulom žaloby podľa zákona č. 514/2003 Z.z.

17. Žalobkyňa v odvolaní namieta aj, že o veci rozhodoval nezákonne pridelený sudca, poukazuje na to, že Dodatok č. 1 k Rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava I na rok 2023, na základe ktorého došlo k prerozdeleniu aj daného spisu je v rozpore so zákonom, respektíve, že tu nebol daný zákonný dôvod na takúto prerozdelenie spisov. Odvolací súd sa zaoberal danou námietkou a dospel k záveru, že nie je možné konštatovať, že vo veci rozhodol nezákonný sudca. Odvolací súd má jednak za to, že je otázne, či má vôbec odvolací súd právomoc posudzovať či predseda súdu postupoval v zmysle príslušných zákonných ustanovení pri dodatku k rozvrhu práce, či na prerozdelenie spisov mal relevantné zákonné dôvody. Odvolací súd poukazuje na ust. § 54 a nasl. z.č. 757/2004 Z.z., z ktorých vyplýva, že kontrola okrem iného aj dôvodnosti zmien rozvrhu práce sa vykonáva vnútornou revíziou. Výsledky takejto kontroly, respektíve, či sa uskutočnila takáto kontrola, nie sú odvolaciemu súdu známe. Odvolací súd teda vychádza z toho, že tu bol prijatý riadne dodatok k rozvrhu práce, ktorým došlo aj k prerozdeleniu spisov, aj daného konkrétneho spisu, a je zrejmé z dodatku, že došlo k prideleniu aj tejto konkrétnej veci náhodným výberom. Ak by sme aj dospeli k záveru, že odvolací súd môže preskúmať, či tu bol relevantný zákonný dôvod k prerozdeleniu spisov, potom odvolací súd zaujíma nasledovné stanovisko. Žalobkyni bolo zaslané vyrozumienie zo strany súdu, že ku zmene sudcu došlo z dôvodu pripravovanej reformy súdnej mapy. Je z verejne dostupných informácií, zo zverejnených rozvrhov práce a dodatkov na stránke Ministerstva spravodlivosti SR známe, že všetky bývalé okresné sudy v Bratislave, respektíve predsedovia daných bývalých okresných súdov pristúpili k obdobným dodatkom a prerozdeleniu agendy medzi sudcov a to ešte pred účinnosťou novej súdnej mapy a prechodu sudcov na nové mestské sudy. Dôvodom bolo, aby sa čo najefektívnejšie pri presune sudcov podľa prevažujúcej agendy naplnil jeden z hlavných cieľov súdnej mapy a to špecializácia týchto mestských súdov. Daná úvaha a odôvodnenie zákonnosti daného postupu vyplýva aj zo zverejneného stanoviska bývalej predsedníčky Okresného súdu Bratislava V zo dňa 16.05.2023, spr. 3339/2022, v ktorom uvádza, že: „Vzhľadom na nadobudnutie účinnosti už platného zákona č. 150/2022 Z.z. o zmene a doplnení niektorých zákonov v súvislosti s novými sídlami a obvody súdov v znení zák. č. 398/2022 Z.z. dňa 01.06.2023, sledujúc cieľ reformy súdnej mapy k uvedenému termínu, deklarovaný aj v dôvodovej správe k cit. zákonu, ktorým je poskytnúť kvalitnejšie služby v oblasti súdnej ochrany efektívnejším využitím ľudského potenciálu súdnictva aj optimálnym nastavením sústavy súdov a dôslednej špecializácie súdov a sudcov, pristúpila za použitia ust. § 51 ods. 4 písm. b) v spojení s ust. § 51 ods. 4 písm. c) zák. č. 757/2004 Z.z. dodatkom č. 9 k rozvrhu práce Okresného súdu Bratislava V účinným od 16.05.2023 v znení jeho doplnenia k prerozdeleniu spisov pridelených sudcom v agende mimo prevažujúcu špecializovanú agendu toho ktorého sudcu a to v súvislosti so zmenami v obsadení nástupníckeho súdu sudcami pri vzniku nových súdov v Bratislave. Uvedeným spôsobom bude dosiahnuté vzhľadom na personálne zmeny na súdoch, že spisy budú kontinuálne vybavovať sudcovia súdov vecne príslušných na rozhodovanie vecí podľa predmetu konaní, spadajúcich pod špecializáciu sudcov a súčasne bude dosiahnutá rovnomernejšia zaťaženosť

jednotlivých špecializovaných sudcov prechádzajúcich na nástupnícke sudy, pričom bude eliminované riziko, že v prípade preloženia doposiaľ zákonného sudcu po 01.06.2023 na iný súd alebo v prípade jeho odchodu zo súdu na súd vyššieho stupňa, eventuálne do dôchodku, na materskú dovolenku, alebo sťaž, nebude potrebné takéto spisy s inou agendou, než na ktorú je súd vecne príslušný, prerozdeliť medzi sudcov tohto súdu s inou špecializáciou a to s poukazom na ust. § 36 ods. 2 Civilného sporového poriadku a absencii úpravy niektorej z uvedených situácií v inštrukcii MS SR č. 19/2022 v znení jej neskorších zmien a doplnení, ktorá v ust. čl. 25 ods. 6 upravuje prerozdelenie spisov na mestskom súde, na ktorý prechádza výkon súdnictva iba v prípade preloženia sudcu niektorého z bratislavských okresných súdov na iný súd s účinnosťou od 01.06.2023. Obdobný právny názor generálneho riaditeľa sekcie legislatívy MS SR je konštatovaný aj v zápisnici z pracovného stretnutia uskutočneného dňa 14.02.2023 na MS SR. "Odvolací súd má za to, že je dôvodné pri hodnotení odňatia a pridelenia spisov, ktorých potreba vyplynula pri príprave a zvládnutí čo najefektívnejšieho prechodu na nové mestské sudy a aj z pracovných porád predsedov súdov so zástupcami ministerstva spravodlivosti, prihliadať a to v tom smere, že dodatky rozvrhov sledovali legitímny a zákonný cieľ. Teda vzhľadom aj na vyššie uvedené okolnosti, pre ktoré sa pristúpilo k dodatkom k rozvrhu práce má odvolací súd za to, že nedošlo k vybočeniu zo zákonného rámca prerozdelenia spisu, s tým, že za dôležité odvolací súd považuje, že bol zachovaný náhodný výber sudcu.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutom výroku II potvrdil, nakoľko je vo výroku vecne správne (ust. § 387 ods. 1 CSP).

19. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd s poukazom na ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého v odvolacom konaní úspešnému žalovanému vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Z obsahu spisu však vyplýva, že žalovanému žiadne trovy nevznikli, a preto v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal (porov. uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28. februára 2018 sp.zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

20. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

(1) Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

(2) Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 CSP).

(1) Dovolanie podľa § 421 Ods. 1 nie je prípustné, ak
a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).
(2) Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

(1) Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.
(2) Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 CSP).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

(1) Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.
(2) Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je
a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 CSP).

(1) Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.
(2) Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).